

L'aleatorietat del joc desigual de l'amor

La Sala Beckett acull una companyia que combina microescenes de l'amor amb la fórmula dramàtica

Només l'home és capaç d'ensopegar dos cops en una mateixa pedra. Aquest *mèrit* distingeix, fins ara, l'humà de la resta de mortals. El desig és superior al por al càstig. O al fracàs. L'auto-ra Aina Tur, quan vorejava la trentena, va voler construir una peça en què es veiés un noi entossudit a triomfar en l'amor però incapaç d'acceptar els *peròs* de cada una de les seves parelles. Incapaç de veure tots els *peròs* que ell mateix generava al seu entorn i que les seves companyes assumien, conscientment o no. Ara, la jove companyia Laminimal ha decidit repescar aquest text del 2008 per muntar una peça que insisteix en la repetició de moviment i textual de cada escena. I no només això, també permet una certa aleatorietat que obliga a una agilitat els actors i que aporta frescor a la posada en escena.

La fortuna decideix si abans de la relació amb la Neus s'explica la de la Teresa. Però es protegeix garantint que abans de la Mercè i la Neus ja hagin fet mutis les amants respectives. La clau de volta és la que fa 21. La Júlia és l'última estació

que mostra el viatge amorós d'aquest escriptor conformat en cambrer poeta de Menorca, si és que no torna la inspiració per signar la seva segona novel·la.

Dimecres, el títol de l'obra, ja anuncia prou que tot és una consecució de dates, una roda que no s'atura. Els humans són uns hámsters ignorants que la sinya de la seva gàbia no té final, si no és ell qui l'atura. Un dimecres ve precedit d'un dimarts, com la Raquel precedeix l'Úrsula. Anna Berenguer i Xesco Pintó són els dos actors que interpreten les 21 noies (ella) i el xicot (ell). Les escenes es presenten com un carrusel de text, que encavalca el principi amb el final. Són els moviments els que delaten el final. Pel que fa a la interpretació, és un pèl massa mecànica (en part, empresonats per una carta de moviments) i no deixa entreveure gaire els matisos d'uns personatges que, forçosament, són arquetípics. Però Aina Tur i Laminimal troben un petit tresor quan saben aturar-se en les petites coses que fan trencar les relacions. Com la manera de prémer el tub de la pasta de

D'ahir i de demà

El sistema minimalista repetitiu és la fórmula que proposa Jose Sanchis Sinisterra per crear noves trames. El mateix text en instants diferents aporta nova informació. També el seu context de moviment o d'espai i contacte amb l'espectador. Laminimal va començar a experimentar amb aquest format a l'Obrador de la Sala Beckett, un espai en què l'equip de Toni Casares va recollir el testimoni del mateix Sanchis Sinisterra i el Teatro Fronterizo. Ahir i demà.

dents o bé el soroll que es fa en remenar un cafè amb llet al matí. Són matisos quotidians que revelen la consistència d'una parella.

La tria de l'escena, a partir d'un laberint en què es mou una bola sorollosa, té un punt hipnòtic, de joc en què comparteixen incertesa tant espectador com actors. És des d'aquesta proximitat, amb unes mirades còmplices de l'actriu mentre es calça el complement de color vermell respectiu de cada escena, que caldria abordar el treball. El sistema minimalista repetitiu pot funcionar com a joc per construir una escena però no sempre és prou arrodonit per donar per acabada l'escena. Tot i així, l'experiment es deixa veure i entreté.

CRÍTICA JORDI BORDES

S'escriuen perquè en tenien necessitat. Una raó vital. Més que lluir-se amb una redacció més o menys divertida (genial el passatge de l'accident de Toldrà cap a Ceret o el descobriment de la grandària de Vilanova de Clausells a la catedral de veus que animessin a la participació d'un concert) o florida, el que esperaven era rebre la resposta. Eduard Toldrà estuejava a Cantallops, aire pur per a la filla i aturada mandrosa al seu treball més quotidià. Era en els boscos que la música li venia exuberant, com un cop de tramuntana.

L'amistat d'Eduard Toldrà i Manuel Clausells havia de ser pedra picada. Perquè les aventures culturals (organitzacions de concerts, confecció de programa i de repar-

Suggestives cartes d'estiu adormit

La correspondència mostra una amistat i una fe envejable en el treball comú

timent i, fins i tot, fórmules per garantir l'èxit de la campanya publicitària) sovint acabava de mal borràs. Però, en les seves cartes, tenien ràpid el bàlsam. Després del xàfec, preguntar per les filles. Un gest prou revelador de la proximitat d'aquest músic amb el gestor cultural incansable. Les cartes s'escriuen del 1926 al 1935 i sobta que, quan ja tenien telèfon a casa, segueixin apostant per l'epístola per equilibrar un programa o per parlar-se de la bellesa.

La proposta que fa Rosa Novell és tan senzilla com honesta. Ella i el seu germà es reparteixen les cartes: ell dona la veu a Toldrà; ella, a Clausells. Alguns cops, les cartes descansen per donar pas a alguna partitura de Toldrà que fa referència, il·lustra i har-

D

'Dimecres', el títol de l'obra, ja anuncia prou que tot és una consecució de dates, una roda que no s'atura

Teatre

Laminimal estarà a la Beckett fins al 16 de juny. Quasi encadenarà amb un nou treball, col·lectiu com tot els altres que ha presentat aquests mesos (a excepció de *Dimecres*, a l'AtriumLab. Es tracta de *La grandesa d'ésser un entre tants*, un text inèdit de David Eudave. La trama gira al voltant de tres històries que enfoquen diversos àmbits d'un tema molt humà: la coacció. Tres experiències d'interacció viscudes per un grup molt heterogeni d'homes i dones. Cada escena posseeix dues possibilitats de continuïtat, que la directora triarà en directe i d'acord amb les variacions proposades pels actors i actrius. L'ordre de les escenes es canvia a cada representació. Tot es fa en directe i en relació al que està passant. *

Junts i separats

Són a la mateixa foto però els separa el salt de pàgina. Terrible paradoxa reveladora LAMINIMAL

monitza l'escena. El món de Toldrà i Clausells és d'una certa bonhomia, de misses, felicitacions d'aniversari, carn d'olla i arribar tard a l'hora de dinar. Per això no volen complicar-se gaire, només quan l'afer és de pes com quan la vaga de metal·lúrgics del 1931. La República i la consolidació de Toldrà obra mirada: per això als projectes sonen García Lorca o Stravinsky. Les cartes, abans, han fet un retrat molt acurat de la construcció de *Revolte de maig*, escrit per Carner. Les relacions s'acabaran en sec, per l'assassinat de Clausells (avi dels Novell, per cert). La dramaturgia no hi diu res, amb un excés de respecte. És coherent amb aquesta correspondència amable i de bon gust. *

FRAGMENTS DE CONVERSES

Toldrà / Clausells

Dramaturgia i direcció: Rosa Novell

Intèrpret: Queco Novell, Rosa Novell, Ariadna Padró, Emili Blasco, Maria Lluïsa Muntada

Data i lloc: Dimarts 28 de maig al Lliure

Correspondència còmplice entre el músic i l'activista cultural

S'AIXECAELTELÓ J.B.

Un 'Tenorio' de pega

Només uns antiherois com Woody Allen (Joan Pera a més d'assemblar-s'hi per la seva poca envergadura també el dobla en les pel·lícules) podrien convertir-se en els protagonistes d'un muntatge mític que es deforma en una peça de pega. Com si Mr. Bean decidís enamorar la reina abans d'adonar-se que porta la bragueta descordada. O com si en Frank de la sèrie anglesa *N'hi ha que neixen estrellats* intentés fer el salt de l'armari amb la professora de gimnàstica. Així, el Pera-Tenorio ha de desdoblar-se perquè la seva espectacular companyia està fluixa d'efectius. I Lloïl Bertran és la seva companyia de viatge. Com Mary Santpere, li passa un pam al Joan Capri del segle XXI.

DON JUAN TENORIO

José Zorrilla, adaptació de Joan Pera

Direcció: Joan Pera

Intèrprets: Joan Pera i Lloïl Bertran.

Lloc i dia: Al Teatre Condal fins el 28 de juny.

Riure de la paradoxa

Els convencionals es desviuen per ser extraordinaris i els models, per passar a ser considerat de la pila. Aquest element que ha estat motiu de cançons i de novel·les és el punt de partida de la comèdia que la companyia Per-versions presenta, des del 2009, allà on els convidin. Ara estan, només una setmana, al Poliorama, una sala on ja van fer temporada amb *Còmica vida*, un altre tòpic del món dels famosos que convertia l'escena més suada en un divertit patetisme.

TOP MODEL

Sergi Pompermayer

Direcció: Pep Cruz

Intèrprets: Pep Cruz, Jordi Coromina i Anna Azcona

Lloc i dia: Al Teatre Poliorama, només fins aquest diumenge.

Humor seriós. Pep Plaza, a la presentació / J. RAMOS

Imitador seriós tensa la corda

Pep Plaza és un còmic seriós. Perquè sap interpretar amb sornegueria personatges que són alguna cosa més que personatges mediàtics del migrat *star system* català. L'actor es desdobla en uns 50 personatges en contínua conversa amb el públic: des de Pep Guardiola a Lluís Llach o Quim Monzó, Tomeu Penya i Joan Gaspart.

I ARA QUÈ?

Pep Plaza

Intèrpret: Pep Plaza

Lloc i dia: Al Club Capitol fins al 30 de juny.